

தமிழ் உதயா [ஸண்டன்] கவிதைகள்

1

வங்கதேச நடுக்கடலில்
தத்தளிக்கிறது
என் தாய் மொழி

இரத்தத் துளிகளால்
வரைந்து முடியாத
என் தாய் மடி

வானம் விலங்கிடப்பட்ட
சிறகொடித்த பறவைகளாய்
என் உறவுகள்

கலைத்த கூடுகளில்
உடைந்து சிதறிய
முட்டைகள்
என் தேசியங்கள்

உதிரக் கொடி பறக்க
நாவு கிழித்து வரைந்த
என் தமிழ்

காற்றும் செத்து மடிய
சுக்குரலிட்ட வனாந்தரம்
என் அலறல்

இறையாண்மையில்
பங்கு போட்ட
என் கௌரவக் கொலை

சிற குரித்து
விருந்துக் கறி சமைத்த
என் போராட்டம்

இனியும்
பறப்பதெங்கே
என் நிழல்

குஞ்சம் முட்டையும்
கூடும் சிதறிய பின்னும்
ஓய்வதில்லை எந்தச்சிறகும்

ஞானம் புகட்டும்
இந்த இரத்தம் தோய்ந்த
சிறகுகளை எந்த
அருங்காட்சியகத்தில்
புதைப்பேன்?

2

கறுப்பு மரமேறிப்பறித்த
பழங்களாய் துயிலில்
குலுங்கும்
செந்நீரால் கழுவிய

காந்தள் நிலங்கள்
விளைகின்றன குருட்டு
வெளவால்கள்
கொந்திச் செல்வதற்காய்

கசக்கும் அதிகாலையை
பிழிந்த சாறென
இரவெல்லாம்
முகத்தில் அப்பிய
தீக்காயங்கள் இன்னும்
தழும்புகளாய்
உறங்கிக் கிடக்கிறது

சுக்குரலிட்ட காடுகளும்
வளைந்து சுருங்கி
கருகிப் போக

கானல் இரவுகள் சருகாகி
நீர்ச் சனைகள் வற்றிப்
போகிறது

தாமரைக் குளங்கள்
மது போதையில் நிறைந்து
உப்பிப் புடைத்து
வலி கொண்டெழுகின்றன

கனவுகளை அள்ளிச் சென்ற
சிறகு முளைத்த
கமுகுகளைப்பிடித்து
உருண்டு கிடக்கிறது
ஊருக்குள் தேர்வடங்கள்

மீட்ட முடியாத
நரம்பறுத்த
இசைத்தந்திகளுடே
ஊர்ந்து செல்கிறது
சாலையில் ஒவ்வொரு
மரகத வீணையும்

காற்றின் பறவையென
பகலின் வலிகளை தாங்கி
உயிர் விதைத்த
செவ்வுடல்களின்
வானத்தை வாங்கி வந்து
எந்தப் பூமியில் நட்டு
வைப்பது

ஓர் உருகும் மெழுகின்
மௌனமாய்
உறையும் நொடிகளில்
விம்மும் இருளோடு தான்
வடிகிறது

ஒரு வனத்தின் விடியல்
வானமற்ற பூமியில்
கார்த்திகையில் மட்டும்
அல்ல.

ஐக்காவி சுதந்திரம்

3

வலிகளால்
விதைத்துக் கிடக்கிறது
தாய்ச்சீமையின் கருவறை

மூலைக்கு மூலை
முளைக்கிறது போதி மரங்கள்
கமுகுகளின் எச்சத்தில்
இருந்த விதைகளால்

மறந்து துயில்கிறது
சித்தார்த்தனின் இமைகள்
தியானத்தை...

செழித்து வளர
மண்ணின் செங்குருதி காயும்

வெடித்த மண்படையில்
நீதியறுந்த மனிதங்கள்

பாறைகள்
பத்திரப் படுத்துகின்றன
பச்சை முளைவிடும்
நித்திலத்தின் வேர்களை....

ஆனாலும்
காலைகளை மாலைகள்
சல்லறைக்கு அனுப்பிய
படியே

கரும்புல்கள்

4

பொன்னுடலைப்
பிய்த்தெறிந்த
பருத்திக் கொழுந்துகள்

சுகமான வலியோடு
சாவைக் கூவியழைத்த
சந்தனக் கட்டைகள்

திரி கொண்டெரித்து
தீட்டிய உயிர்களை கருக்கிய
தீபத்தின் ஏந்தல்கள்

வேள்வி வைத்துச் சுமந்து
வெடித்துச் சிதறிச் சிதறி
யாகத்தீயில் ஆகுதியானவர்கள்

பாசத்தை மடலில் புதைத்து
அன்னைக்கு அனுப்பி விட்டு
இலக்கின் இலட்சியம் தோய்த்தவர்கள்

ஈன்ற மண்ணிற்கு
தோன்றிய இலக்கணத்தின்
முழுமைச் செய்யுள்கள்!

ஆழிப் பேரலையின் நுரைகளில்
இலட்சியக் குழந்தைகளின்
மேழி தழுவிய நுரையீரல்கள்

எரிமலையின் சீற்றத்தால்
கனன்று எரித்துக் கருக்கிய
கொந்தளித்த குமுறல்கள்

மண்ணை மோகித்து
மரணத்தை காழுற்ற
தியாகத்தின் காதலர்கள்

மொழிக்காய்
உயிரை உருக்கி நெய்யாய்
வார்த்த உச்சிச் சூரியன்கள்

தலைவன் ஆணையில்
சுடர் ஏந்த தாமதம் கண்டு
சிலிர்த்தெழுந்த அக்கினிக் குஞ்சுகள்.

தமிழ் உதயா [ஸண்டன்]
கவிதைகள்